

Curriculum vitae d'Antoni Tàpies i Puig

Tàpies i Puig, Antoni (Barcelona 1923). Pintor. Nét de Francesc Puig i Alfonso. Després d'una greu malaltia, durant la qual ja féu algun dibuix (1940-42), cursà estudis de dret (1943-46). Passà fugaçment per l'acadèmia de dibuix de Nolasc Valls. El 1948 fou cofundador de Dau al Set, on col·laborà. Exposà als primers Salons d'Octubre, participà en una exposició renovadora de Cobalto 49 i al VII Salón de los Once, de Madrid (1949). Féu la seva primera exposició individual a les Galeries Laietanes i, becat per l'Institut Francès, anà a París (1950), des d'on aconseguí d'exposar al concurs internacional Carnegie de Pittsburgh. Fou seleccionat per a ésser un dels representants d'Espanya a la Biennial de Venècia, on després participà reiteradament, i exposà de nou a les Laietanes (1952). El 1953 exposà a Chicago i a Madrid; fou l'any en què la marxant Martha Jackson s'interessà per ell i li encarregà una exposició a la seva galeria de Nova York, per tal de promoure'l l'any següent per diverses ciutats nord-americanes, i organitzar des d'aleshores les seves exposicions als EUA. Aquest any guanyà el primer premi del Saló del Jazz de Barcelona i començà a tractar Michel Tapié, amic de M. Jackson i assessor de la galeria Stadler, de París, on exposà el 1956 i on des d'aleshores ho féu freqüentment. El 1955 fou premiat a la III Biental Hispanoamericana a Barcelona, i havia exposat a Estocolm, amb Tharrats, presentat per Dalí. El 1958 tingué sala especial a la Biennial de Venècia i guanyà el primer premi Carnegie. Féu moltes exposicions a Barcelona —a la Sala Gaspar— i arreu: Nova York, Washington, París, Berna, Munic, Bilbao, Buenos Aires, Hannover, Caracas, Zuric, Roma, Sankt Gallen (on ha deixat obres murals), Colònia, Kassel, Londres, Madrid, Canes, etc.; i rebé premis a Tòquio (de gravat el 1960), Nova York (un dels Guggenheim, 1964) i Menton (1966). L'any 1967 entrà en l'òrbita del marxant Aimé Maeght i exposà de nou a París (1973, Musée d'Art Moderne), Nova York (1975) i a la Fondation Maeght de Sant Pau de Vença (1976, mostra que passà després a Barcelona). En aquest període guanyà el premi Rubens (1971) i assajà d'expressar-se amb tècniques noves, com el tapís — amb Josep Royo— entre el 1969 i el 1973. Partí d'un figurativisme surrealista, sovint amb influències de Miró i Klee, que domina l'època Dau al Set. *La capsa de cordills* (1946) o els insòlits *Collage* i *Pintura* exhibits al I Saló d'Octubre són encara provatures aïllades enmig d'una tònica màgica que va del realisme minuciós de *Nimfes, driades, harpies* (1950, col·lecció Cendrós) o dels retrats que voregen l'academicisme (*Josep Gudiol, Antoni Puigvert, Pere Mir i Martorell*, etc.), fins a l'abstracció onírica del *Verd sobre marró fosc* a les superfícies rebregades, sovint solcades per incisions que recorden els *graffiti* de carrer: és el moment de la *Pintura* (1955, Madrid, Museo de Arte Contemporáneo), que escandalitzà en ésser exposada a la Biental Hispanoamericana. Són obres que valoren una estètica de la lletgesa i que el situen entre els principals informalistes. Emprà procediments mixts de tota mena (sorra, roba, palla), intensificà els collages i el gust per la matèria abundosa, que sovint arriba a autèntics baixos relleus. Ha fet també escenografia per a *Or i sal* (1961), de Joan Brossa, amic i en certa forma mestre seu, amb qui ha col·laborat en llibres com *El pa a la barca* (1963), *Novel·la* (1965), *Fregoli* (1969), *Nocturn matinal* (1970), *Poems from the Catalan* (1973) o *U no és ningú* (1979). La seva activitat com a il·lustrador de texts literaris ha donat lloc a una considerable producció d'obra gràfica i de llibres de bibliòfil. Els anys setanta representaren una continuïtat de la seva obra, en què la innovació principal foren les sovintejades referències polítiques, sovint expressades amb paraules escrites damunt el suport. Així, la reiterada representació de les quatre barres i les freqüents preses de posició públiques en la línia de l'oposició al règim l'ajudaren a reforçar una imatge d'artista compromès. Igualment, la seva producció cartellística ha anat en ocasions associada a iniciatives de caire cívic o reivindicatiu. Si bé el primer cartell que realitzà data del 1960, n'ha produïts continuadament i regular a partir del 1968. L'any 1984 foren aplegats en una exposició. Durant els anys setanta realitzà les primeres peces de caràcter escultòric, les quals derivaven dels assemblatges precedents. Tanmateix, la utilització de la terra cuita, a partir del 1981, li permeté de desenvolupar un concepte escultòric més personal. El 1987 presentà les primeres escultures fetes en bronze. *L'Homenatge a Picasso* (Barcelona, 1983) constitueix una realització de caràcter monumental, anàleg al del mosaic ceràmic per a la plaça de Catalunya de Sant Boi de Llobregat (1983).

Durant aquesta darrera etapa han estat constants les exposicions personals i de caràcter antològic o retrospectiu (Tòquio, 1976; Nova York, 1977; Roma, 1980; Amsterdam, 1980; Madrid, 1980; Venècia, 1982; Milà, 1985; Viena, 1986; Brussel·les, 1986; etc.) com també els premis i reconeixements (ingrés a les acadèmies de belles arts de Berlín, Viena i Estocolm; premi Ciutat de Barcelona, 1979; doctorat pel Royal College of Art, de Londres, 1981; premi Wolf, 1982; premi Rembrandt, 1983; Medalla d'Or de la Generalitat, 1983; gran premi de pintura de França, 1984; doctor honoris causa per les universitats de Barcelona i de les Illes Balears, 1988; etc.). Ha publicat articles sovint a *Destino*, *Serra d'Or*, *La Vanguardia*, *Avui*, etc., la majoria dels quals aplegats als llibres *La pràctica de l'art* (1970), *L'art contra l'estètica* (1974), *La realitat com a art* (1982) i *Per un art modern i progressista* (1985), en què ha defensat una postura tan adversa a l'art tradicional com al de l'extrema avantguarda conceptualista no venal, contra la qual ha potenciat amb força, des de la seva preeminent posició internacional, el paper d'alguns pintors joves (primer Viladecans i després Broto, Grau, Rubio i Tena). També ha publicat el llibre autobiogràfic *Memòria personal* (1977). El 1990 fou inaugurada, a Barcelona, la seu de la Fundació Antoni Tàpies, dedicada a l'estudi de l'art contemporani